

MARKÓ BÉLA

Csak ami érthetetlen

A hálósobánk az emeleten van.
Manzárd tulajdonképpen. Valamivel
közelebb az éghez. És távolabb
a fűtől, a földtől, a kövektől.
Forró a nyár, a cseréptetőbe
illesztett ferde ablakokat
nyitva tartjuk egész éjszaka.
Lefekszem, szinte a közvetlen
közeliünkben folyamatosan cirpel
egy tücsök. Hogy került ez ide?
Honnan zenél? Honnan beszél?
Lehet, hogy az ereszcatornában egy
fűcsomóból. De akkor is különös.
Vagy a tetőről? Mert nem letről
hallatszik. Bár éppen olyan tisztán
sziporkázik, mint kint a kertben.
Olyan boldogan, akkora lélekkel,
annyi áhítattal, mint odalent.
Mintha ünnep volna mindig.
Ám ez most talán sírás. Esetleg
morzejelek, hogy segítsünk.
Nem lehet a megdöntött ablakon
kinézni, csak a felhők közt
cirpelő csillagokra. Mennyit
hallgattam a tücsköket. Elhittem,
hogy értem őket. Hogy csupa öröm,
aki öntudatlan. De nem. Aztán
a következő éjjel már csend van
körüöttünk. Eltűnt. Megmenekült.
Elpusztult. Csak az a szép, ami
érthetetlen. Még a halál is? Az is.

De senectute

Már a sűrűjét kimerték. Lehet,
hogy mégsem az Isten. De ki?
Madarak, gyíkok, darazsak?
A tegnap még megvolt, reggelre
eltűnt egy név. Emlék egy
ismeretlen házról. Honnan?
Hova? Csak a távoli füstszag.
Mind mélyebbre nyúlsz. Találsz
még ezt-azt az alján. Puha
babszem. Áttetsző hagymakarika.
Vagy egy darab krumpli. Ők is
csak szemelgetnek benne.
Talán verebek, talán angyalok.
Csipegetik, ami megmaradt.
Elemeire hull szét minden.
Vagy nem éppen minden, csak
amiről azt hittük, végleg összefőtt.
Só, bors, paprika, ecet. És liszt.
Kevés cukor. Írom a verset,
mint valami receptet. Ahogy
eszembe jut. Egybegyűjtött
receptek. Nézem, akik előttem
járnak. Tényleg sietni kellene.
Hűlő levesben ide-oda úszkál
néhány babérlevél. Ez is csak
étel volt, nem dicsőség. Idejében
kellett volna. Most már a java
elfogyott. Nem emlékeznek arra,
ami jön. Keresik azt az egy-két
falatot. Ennyi a boldogság. Egy
idézet. Egy arc. Egy hang. Magok
a tovarepülő angyal gyomrában.

Jákob lajtorjája

Egyre feljebb kapaszkodnak
saját hajnali énekükön a madarak,
bennük van Jákob lajtorjája,
mint egy bármikor szétnyitható
festőlétra, amelyen a szobafestő
újságpapírból hajtogatott csákóban
füttyörészik reggeltől estig,
akárcsak most a feketerigó is,
miközben én álmosan figyelem,
ahogy lassan színesednek a felhők
a tetőablak világos négyzetében,
azt álmodtam, hogy valahol
füttyül egy rigó, megébredtem,
és íme, tényleg füttyül, hiszen
már rég tudom, hogy beszivárog
a valóság az álmaimba, és az is
elképzelhető, hogy majd egybeszakad
a benti és a kinti világ, de ezt azért
nem szeretném, mert rigófüttyből
ébredni, rigófüttybe érkezni nagyszerű,
ám az is elképzelhető, hogy éppen
szörnyűségből szörnyűségbe jutunk,
nem én vagyok a vers, azt hiszem,
vagy legalábbis a vers csupán Jákob
lajtorjája nekem, amint lépkedek
egyre magasabbra, de úgyis csak
az lesz kék, ami egészen messze van,
és ami közelebb kerül, mindig
kifehéredik vagy áttetszővé válik,
létrafokról létrafokra, ágról ágra,
hangjegyről hangjegyre száll
a madár, mintha soha meg nem unná,
majd elhallgat mégis, eldőlt a létra,
de ő ott marad fent a levegőben
még egy ideig, mielőtt leszállna,
talán azt várja, hogy felébredjek,
csak hogy régóta ébren vagyok már.